

חילק את שוטרו למשמרות עבודה, הכין את רשימת החושבים עליהם יש להשיג במיוחד, עצר כמה מהם במקרה הראשון בו עברו על החוק, הסביר להם בתקופות כי מוטב להם להמנע מפגישות מקצועיות אחר. מדיניות היד הקשה נשאה פרי. אחרי שכמה מגיבורי אילת בילו לילה או שניים בתא הכלא של החנה, נשמו בעלי המסעדות והקוסקים לרווחה. בליל ת, ראו המאחרים לישון — שלא חששו עוד מהתנפלויות פתע, או נסיון לאונס — את האור הלבן הבוקע מחדרו של בן-יהושע. הוא המשיך לארגן את העבודה, להיכיח למפקדיו בצפון כי בחירתם לא היתה לשוא.

“עדתי 16 שעות ביום, אבל הצלחתי, אמר בן-יהושע, כשעלה לחופש לאחר ששה שבועות של עבודה מאומצת, נדמה לי כי כל לקוחותי בעבר מחפשים היום מרחב מחיה אחר.”

חקירות

סוכר לבן לשוק השחור

בלשי הענף הכלכלי של משטרת תל-אביב עצרו באחד הימים של השבוע שעבר מכונית-משא- שהיתה עמוסה בשקי סוכר. הנהג נתבקש להציג את תעודות-המסלוח של מטענו, ומשהתברר כי לא היו בידו תעודות כאלה — נעצר. כאשר הובא הנהג לחקירה, לא ידעו עדיין הבלשים כי לפניו אחד ממקרי ההברחה הגדולים ביותר של סוכר לבן אל השוק השחור.

בחקירה סיפר הנהג שאת הסוכר קיבל מידי חסיה בורוביץ, אשה זקנה בת 55, שהיתה נוסעת יחד איתו בין חנויות העיר, מורה לו היכן לפרוק את מטענו. הבלשים פעלו שיגורית, עצרו את חסיה, הביאוה לחקירה במשרדי הענף.

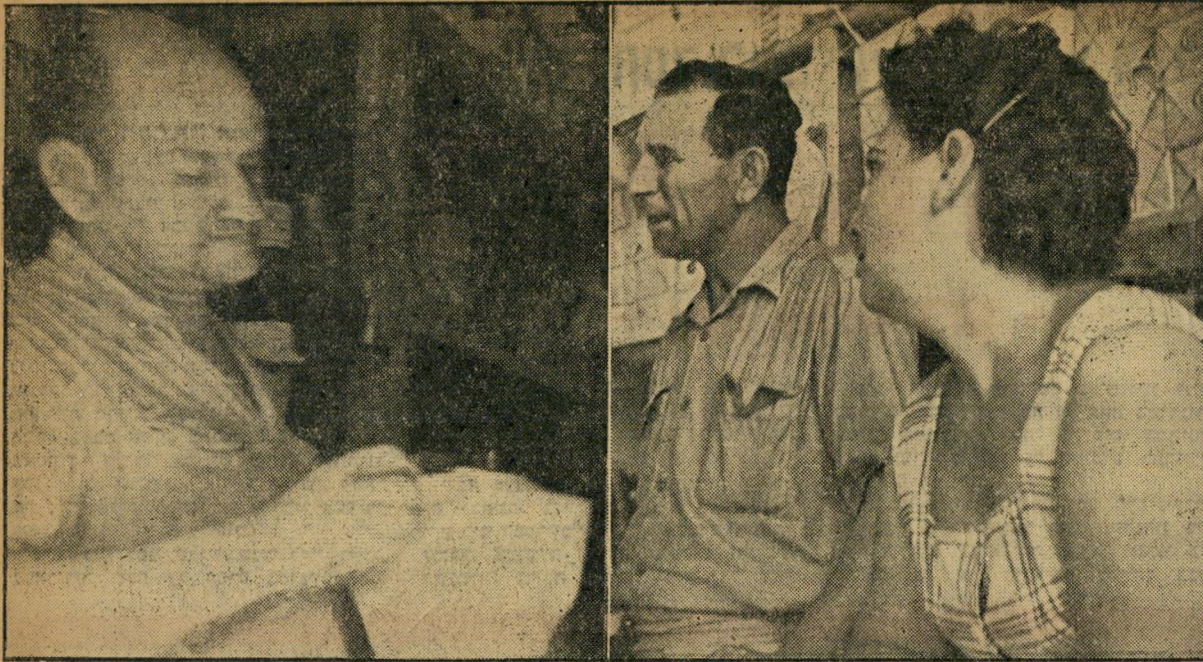
“אני מקבלת את הסוכר מהמתחך שר-גול, סיפרה חסיה. החקירה נמשכה: שרגול הצביע על סוחר בשם רוזנברג, רוזנברג הוביל את הבלשים אל חורש, אחד משותפי בית-החרושת ארז. הוא סיפר שהיה מקבל סוכר גם ממיצארון פריינד, ופמה.”

סוכר במקום סוכר. עם תיק עדי-יות כזה המשיכו הבלשים בחקירה. הם ידעו, ככל אורח אחר בישראל, כי בכל חנויות המכולת אפשר לקנות סוכר לבן במחיר חופשי של לירה וחצי הקילוגרם. מחיר הסוכר בפינקו הוא 600 פרוטה ה-קילוגרם, ובמחיר זה נמכר הסוכר לבתי-החרושת לייצור ריבות, מיצים ושוקולד.

ישנן רק שתי דרכים בהן יכולות כמויות סוכר גדולות להגיע אל השוק השחור. הדרך האחת היא ההברחה; אפשרות זו כמעט ואינה קיימת. קשה מאד להבריח סוכר בשקים, בלי עזרת רשת הברחה עולמית מאורגנת היטב, בחסות המכס והמשטרה.

הדרך השנייה פשוטה הרבה יותר, היא להעביר את הסוכר הניתן לבתי-החרושת לצרכי ייצור, אל השוק השחור. בית-החרושת הנוהג כך מרוויח יותר מ-500 פרוטה כל קילוגרם. לצרכי ייצור יכול בית-החרושת להשתמש בסוכרין או בסוכר חום זול. הוא יכול גם להצהיר על ייצור מוגבר, ליצר למעשה הרבה פחות ולהעביר את כמויות הסוכר העודף למכירה בחנויות המכולת.

קנסות במקום מאסר. כל זה ידעו גם בלשי המשטרה. מה שהיה חסר להם להשלמת התמונה היו עדויות של ממש.

מכריח-סוכר גולדברג וקיבלים

מן הלבן אל השחור — 100% רווח

הברחה דיפלומאטית. הפעם היתה המשטרה זהירה יותר. ראש הענף הכלכלי של משטרת חיפה, ע.מ.מ. צידון, ארב ל-מליקובסקי בנמל. הוא ידע כי מליקובסקי עוסק בהברחה, בחיפוי מטען דיפלומאטי של אחת הנציגויות הנרות החשובות.

בלילה, בחשאי, פתח צידון את 30 המורדות. הוא גילה בתוכן כמות עצומה של סחורה מוברחת. מליקובסקי ושותפיו להברחה הגדולה נעצרו, הועמדו למשפט שלא נסתיים עדיין. הדיפלומאט הוחזר למילדתו. בינתיים, הגיע מועד מאסרו של מלי-קובסקי. הוא נשאר חייב כסום גדול ל-קרוביו ולשותפיו, חיפש מקור הכנסה מהיר, לחיסול החובות לפני מאסר ששת החודשים. הסוחר חיים מאיר, שאיפתו לרחמים קלים השכיחה ממנו את הוהירות המקצועית, היה המקור הבלתי-מאויש. תמורת שק המליקובסקי את 7000 הל"י, שהוציאו אותו ממצוקתו ה-כספית הזמנית.

כל ישראל

מעט מדי, מאוחר מדי

תמונה מחרירה התגלתה בשרותי הכיבוי, אחרי ששנת-הקמח הגדולה ב-רחובות עלתה השבוע באש. מסתבר כי גדודי הכבאים של הדרום וגוש דן, המורכבים ממתנדבים והניזונים בעיקר מן דבות, עובדים באיטיות ובחוסר צידור יעיל. התורן בתחנת ראשון-לציון, למשל, היה צריך להודיע על הדליקה למפקד התחנה באמצעות כלי-הרכב היחיד שעמד לרשותו: ווג אופניים. אילו יכלו מכונות-הכיבוי להגיע בעוד מועד אל מקום הדליקה, אפשר היה להשתלט על האש מבל שיתגרום נזקים כה חמורים. . . . **כמעט אחד** מתורן כל חמישה אורחים העובדים ב-שרות המדינה הוא שוטר או סוהר. מספרם מגיע ל-7372, אולם הם אינם מצליחים להתגבר על נטל עבודתם, ואילו מת-גיסיים חדשים קשה להשיג.

תזכיר

שלל דיזלים

על חלוקת שדל חדשה בין המפלגות, בצורת מניות של מפעל-דיזלים חדש, אשר יקבל גם מנופולין על ייבוא כל מגוועי הדיזל, הודיע לפני שבועיים מדור הצפית של העולם הזה (1038). השבוע השמיני חברות-התובלה הגדולות מחאה חריפה על עיכוב כל רשינות-הייבוא למשאיות כבדות, שנוכח בתוקפו כדי להבטיח מראש רוחי החברה החדשה, כל עוד לא הושג הסכם עם החברה הגרמנית מא"ן. החברות גם הביעו את הדעה כי הדיזלים הגרמניים לא יתאימו לתנאי הארץ. . . . **ההתפרעות ב"נמל חיפה**, שאורגנה בידי פעילי חושיסטאן (העולם הזה 1039) בעת קבלת הפנים למש-לחת הפסטיבאל, גונתה השבוע על-ידי עמוס לנדמן, מנהל נמל חיפה. הוא הסביר כי ההתפרעות אורגנה על-ידי חסיד שוטה, שרצה בדרך זו להוכיח את נאמנותו למג-היגות.

הפסיק את צעקותיה, להסביר לשוטר ה-נבחר את פרטי העניין. באוזני קצין הנפה הצפונית, מפקח רא-שון שמעון מרקוביץ, גולל הבעל, חיים מאיר את הסיפור המלא. הוא סיפר על יעסקה של חלקי פטיפונים שקנה מסוחר שני, תמורת 7000 ל"י, ביום העיסקה שלח את אשתו לקבל את הסחורה, אשר עברה שילם כבר באותו בוקר. כשפתחה אשתו ושושנה את שק הקופי-סאות, בהן קיבלה את הסחורה, התגלתה לה כל האמת: בקופסאות היו חלקי פטי-פונים שבורים, גרוטאות ומסמרים. הסוחר נעלם.

מאיר, סוחר חתיק בצרכי-שמל, הכיר את הרמאי. הוא מסר את שמו למרקוביץ: אברהם מליקובסקי, הידוע גם כאברהם מלי-קין, הוא לא צריך היה לטרוח כדי לתאר את הרמאי לשוטרים. הם הכירו אותו היטב, ידעו כי היה עליו להתיצב כעבור יומיים כדי לרצות עונש של ששה חודשי מאסר, בעזון הברחה.

שורה של עסקים. אברהם מלי-קובסקי הוא דמות ידועה בחוגי המסחר השחור בישראל. כאחד המבריחים המ-צועיים המוכשרים והמצליחים ביותר דאג מליקובסקי לליד פולין, לרכוש ולעצמו את האזרחות האמריקאית, נוסף לישראלית. בעזרת שני שמותיו, הפולני והאמריקאי, ובעזרת שני דרכונויו הצליח מליקובסקי מיליקין לעשות חיל ברחמים שהפיק מעסקי ההברחה. הוא רכש חלק שמן בחנות ה-גלידה קורטוב בתל-אביב, בחנות הגדולה לצורכי חשמל אדיסון בתל-אביב, בבית-החרושת למקררים חשמליים אור-קור, בח-נות לצורכי חשמל קראור ובשורה ארוכה של מפעלים משגשים אחרים, בהם היה שותף סמוי.

אולם העסקים בישראל לא גולו זמן רב ממליקובסקי. הוא סמך על שותפיו, ש-היו פעילים בהנהלת העסקים יום-יום, הרבה לנדוד ממדינה למדינה, כשהוא נושא ב-מוזותו כלי-טוב.

13 מזוודות. מליקובסקי סמך על שותפים, אך לא על גיסיים. למען הבטחון היה מנהל את עסקי ההברחה בשותפות פעילה עם קציני משטרה ומכס בכל מדינה. כך, למשל, כאשר הגיע לפני כשנתים לשדה-התעופה לוד כשהוא נושא אתו תשע מזוודות גדולות, נוכח מליקובסקי לדעת שהפקיד שהיה שותף להברחה נעדר מה-מקום לרגלי מחלה. מליקובסקי לא התבלבל, הצהיר מיד כי הוא נוסע לקפריסין וכי המזוודות מיועדות לשם. פעולה מוצ-לחת של משטרת הגבולות הביאה למעצרו. היתה זו הפעם הראשונה שנושפט בעזון הברחה בישראל, נידון ל-ששה חודשי מאסר. מאסרו של מליקובסקי גילה גם את שר-תפיו במכס ובמשטרה. בעקבות הגילויים הודח הסמל דבורקין, מסמלי משטרת שר-התעופה, נידון למאסר. מפקד משטרת לוד, ע.מ.מ. קונוויוז, הועבר גם הוא מתפקידו, בעקבות אותה פרשה.

מליקובסקי לא בזבז זמן. בעודו ממתין לסיים משפטו בפרשת תשע המזוודות המ-שיך להבריה במזוודות אחרות. הוא חזר לארצות-הברית, הפליג חזרה לישראל, עם מטען של 13 מזוודות.

כשנאסרו הנהג, המתחכים וסוחריה-המכולת יעקוב קיבלים ואברהם גולדברג, היה ה-תיק מושלם.

כל בית-משפט היה מסתפק בעדויותיהם של המתחכים והנהג. גם אילו היו בעלי בתי-החרושת מכהישים את האשמה שהוט-ה על עליהם, היו עדויות האנשים שקיבלו את הסוכר מחסני הממשלה, בשמו של בית-החרושת, מספיקות בהחלט. אולם ה-חקירה, שהסתעפה מיום והסתכמה בסופו של דבר ביותר מ-900 טון סוכר, נעצרה לפתע.

החוקרים הגיעו לאט-לאט אל בתי-החרושת הגדולים במדינה. הם לא פסחו גם על שני בתי-חרושת למיצים ולריבות הנמצאים בשני קיבוצים. שמות החשודים, שהיו עלולים להתפרסם במהלך החקירה והמעצרים, היו שמותיים של אורחים נכבדים, בעלי-הון וחברי קיבוצים חתיקים.

לעזרת החשודים התייצב משרד האוצר. במקום להשאיר את החקירה בידי המשטרה ולהעמיד את החשודים לדין בפני בית-משפט, העדיף האוצר להשתמש בסמכותו, להעביר את החקירה אליו. הוא הציל את החשודים מעונש-המאסר הכבדים הצפויים. המשך החקירה עבר לידי קציני המכס. החשודים הודו באשמתם. הם עשו זאת אחרי שהובטח להם חגיגית כי האוצר יס-תפק בהטלת קנסות כבדים — אשר בכל זאת לא יעלו על כסום הפרש שהשיגו מעיסקתם השחורה.

פשעים

הימרים ב-7000 ל"י

“רימו אותנו! בקופסאות יש רק זבל!” צעקה אשה שמנה וגבוהה, באוזני השוטר התורן נפנה הצפונית בתל-אביב. לידה עמד בעלה, גבר מבוגר, שניסה לשוא ל-

סמל ב' רוב בן-יהושע באילת (לוקה טביעת אצבעות)

מן הצפון אל הדרום — 100% הצלחה